

VESNICE ROKU

V pondělí 26. května navštívila obec hodnotící komise soutěže Vesnice roku, do které se naše obec poprvé v historii přihlásila v naději na hezké umístění. V průběhu dvou hodin jsme prošli trasu z parku na fotbalové hřiště, Záplavku, navštívili jsme keramickou dílnu, hasičskou zbrojnicí, kavárnu, Klubík, základní školu a Malé sokolské hřiště. Závěr návštěvy proběhl na Budči, kde jsme připravili občerstvení a s komisí se rozloučili. Na jednotlivých zastaveních představili sousedé naše tradice a kulturu, komunitní život, sport, památky a přírodu. Na trase nás doprovázelo přes 40 sousedů, z nichž někteří pracovali i na prezentaci obce. V pondělí 23. června proběhlo vyhlášení vítězů ve 3 kategoriích, další 3 kategorie (vč. Modré stuhu za komunitní život) budou vyhlášeny v červenci.

ZÁKOLANY SLAVILY 140 LET HASIČŮ

Dne 8. května se v Zákolanech konala slavnost u příležitosti 140. výročí založení místního hasičského sboru. Navštívníci si mohli prohlédnout historickou i moderní techniku naší i okolních spřátelených sborů, sledovat ukázky práce jeřábu, vyprošťování zraněných z vozidla nebo požární útok v podání kolektivu mladých hasičů. Součástí pestrého programu byla také stanoviště a soutěže pro děti, lezecká síť a samozřejmě nechybělo bohaté občerstvení. Děkujeme všem, kteří se na oslavách podíleli, a přejeme hasičům mnoho dalších úspěšných let!

Naši mladí hasiči se zúčastnili soutěže Požární útok v Lánech, kde s nadšením reprezentovali naši obec. Družstvo v kategorii mladších žáků obsadilo 7. místo, zatímco nejmenší hasiči z přípravy (4-6 let) si odvezli stříbrné medaile a pohár za krásné 2. místo. Všem soutěžícím gratulujeme a děkujeme za skvělou reprezentaci!

V letošním roce byla májka znovu uhlídána a místní slavili zákolanské Máje i přes nepřízeň počasí.

PŘEMYSLOVCI POMÁHAJÍ

KDYŽ STÁŘÍ KVETE: TÝDEN S PŘEMYSLOVCI V HORÁCH

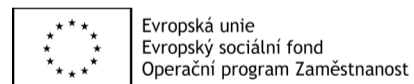
Po úspěšném příměstském táboře pro seniory jsme se rozhodli posunout hranice o něco dál – a uspořádali jsme týdenní pobytový tábor v krásné přírodě Jizerských hor. V rámci projektu „Přemyslovci pomáhají“ jsme pozvali dvanáct odvážných seniorů ve věku 64 až 83 let, kteří se s námi vydali na týden plný zážitků, tvoření, pohybu i smíchu. Doprovod jim dělal pětiletý chlapec a jeho čtyřnohý parták – šestiměsíční štěně, které se rychle stalo miláčkem celé skupiny. Přivítala nás útulná Chalupa U Advokátů, kde celý pobyt začal slavnostním zahájením. Déšť prvního dne nás nezastavil – na programu byly zábavné kvízy, bingo i poutavá přednáška o gemmoterapii od Petry Kottové, kterou účastníci ocenili s velkým nadšením. Večer jsme si společně zazpívali za doprovodu kytary a ladili se na nadcházející horské dobrodružství.

Následující dny byly nabitě pestrým programem – ranní rozcvičky, výšlapky k vodopádům říčky Jedlová, výstup k rozhledně Slovanka a návštěva Seibtovy studánky. Trasy byly vždy přízračně krásné a zároveň jednotlivých účastníků – důležitý nebyl výkon, ale společný zážitek. Každý si našel své tempo a mohl si pobyt užít naplno. Středou bychom mohli nazvat „skleněným dnem“ – navštívili jsme Muzeum skla a bižuterie v Jablonci nad Nisou i Křišťálový ráj s tvořivou dílnou. Všichni si odnesli vlastnoručně vyrobený šperk nebo malovaný skleněný tvar. Čtvrtěk patřil tradičnímu broušení skla a bylinkovému tvoření. V brusírně pana Pěsnička v Josefově Dole jsme sledovali klasické broušení parfémových flakonů, vyráběných stejně jako koncem 19. století. Po odpočinku následovalo vonavé tvoření: vyráběli jsme kopřivový tuhý šampon (šampuk) a levandulovou koupelovou sůl.

Týden jsme zakončili přátelským bowlingovým turnajem a soutěží „Snídaňové Prostředí“, během níž se hodnotily nejen nápady, ale i chuť snídaňových dobrot. Nechyběla ani domácí meduňková limonáda a sirupy, které jsme společně připravili. Na závěr si každý odvezl nejen dárkově zabalené výrobky, ale především pocit soukromosti, radosti z pohybu, nových přátel a důvěry ve vlastní schopnosti. Pro některé účastníky to byl první delší výlet po mnoha letech. Pro jiné možná jediná možnost, jak se dostat mimo domov. A právě pro ty byl tento týden největším přínosem. Ukázali jsme, že stáří není konec – ale nová kapitola. A že kvete, když mu dáme péči, prostor a důvěru.

Petra Kottová

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

Šachový turnaj na návsi přinesl výhru všem zákolanským. S originální keramickou sadou figur si nyní můžete zahrát, kdy budete chtít. Stačí si šachy zapůjčit na obecním úřadě a po hře vrátit.

MAGNESIA LITERA – JAKUB HUSSAR

Velká gratulace patří Jakubovi Hussarovi za prestižní ocenění Magnesia litera, které získal za svou knihu X-Tal. Tento jeho již třetí román vydalo nakladatelství Argo. Jakub se tak svým psaním po autobusech zařadil mezi nejvýznamnější současné české spisovatele science fiction.

KAVÁRNA – KONKURZ

Po třech letech se s námi rozloučí v pořadí již třetí provozovatelka Café Pošta Veronika Votápková. K 31. srpnu odchází, a kdo ji nahradí, je nyní předmětem výběrového řízení. Záměr pronájmu bude formálně stvrzen na veřejném zasedání 30. června, ale již nyní hledáme milou poštáčku a kavárničku či poštáčka a kavárničku. Máte-li někdo zájem nebo víte o někom, kdo by se našeho jediného občerstvení v centru obce ujal, hlaste se prosím na Obecním úřadu.

CESTA Z BUDČE DO DŘETOVIC

V rámci komplexních pozemkových úprav, které probíhaly postupně na jednotlivých katastrích, se zástupci obcí Dřetovice, Koleč a Zákolany dohodli na obnově cesty, která zpřístupní pozemky pro zemědělskou techniku a zároveň propojí obec Dřetovice s hradštěm Budeč. Od roku 2012, kdy byly pozemkové úpravy ukončeny v Zákolanech, uběhlo 13 let, ale na rozdíel od cesty do Podholi, která byla také plánována, jsme se dočkali. Podél cesty je vysázeno 80 stromů (míšpule domácí, jeřáb oskeruše a hrušň obecná), což jednak přispěje k pestrosti naší krajiny, ale také zpríjemní procházku.

VÝROČÍ SVATBY

Blahopřejeme paní Věnceslavě Zandalové dnes Lérové, naší rodačce z Trněného Újezdu a panu Pavlu Léroví k 60. výročí svatby, která proběhla dne 31. 7. 1965 v obřadní síni v Zákolanech. Slaví tedy diamantovou svatbu. Za upozornění tohoto krásného výročí opět děkujeme sestře ženicha, paní Evě Klotzové.

Na památku nepřehlédnutelného Miroslava Lukška alias Pampa jsme si připili v kovárské knihovně.

OPUSTILI NÁS...

MIROSLAV LUKŠIK Z BUŠTĚHRADU

ZEMŘEL 20. DUBNA 2025 VĚKU 62 LET

MARIE DOBEŠOVÁ Z KOVÁR

ZEMŘELA 30. DUBNA 2025 VE VĚKU 77 LET

HANA BENDLOVÁ Z KOLČE

ZEMŘELA 15. KVĚTNA 2025 VE VĚKU 54 LET

KAREL KUČERA ZE ZÁKOLAN

ZEMŘEL 20. KVĚTNA 2025 VE VĚKU 85 LET

BUDEČSKÉ

ROZHLEDY

LIST OBČANŮ ZÁKOLAN, TRNĚNÉHO ÚJEZDU A KOVÁR

ČERVEN 2025 | ČÍSLO 74

V pátek 30. května jsme v zákolanském parku přivítali deset nových občánků z Kovár, Trněného Újezdu a Zákolan. Přejeme jim mnoho štěstí a krásné dětství v naší obci!

Foto Jakub Špür

Úvodní slovo

Milí sousedé, léto je období diet a hubnutí do plavek. Taký naše lebeční dutiny jsou zprávami z domova i ze světa poněkud přesceny. Proto jsem se rozhodl, že úvodník napíšu lehký jak máťový tiktak, s nulovou informační hodnotou. Tady je nízkokalorické zákolanské ohlednutí:

Všechny tři naše potoky - Třebusický, Týnecký a Zákolanský - dělají svou práci na jedničku. Pomaloučku hloubí svá korýta, aby nás kaňon vypadal za milion let romanticky. Třpytivé vlnky šplouchají na majáky, děti loví raky pomocí aplikace, při deštích hovínka odplovouji do Severního moře a zase máme čistounko.

Je radost brouzdat s věrným psíkem červenými rány mezi lukami. Zitrně lánv ve vánku kynou repkovými stvolý našim dieselům, rudě žhnou vličky máky, kvetoucí tráva něžně vypíná alergiky výdechy zlatých oblaků. Bory šumí po skalínách, v sadě skví se třešňí plod, dětským ústům přijdou vhod.

Pět tisíc silných voltů v ohradnicích stráží klid Kovárských strání lépe než pluk pohraničnicků. Jen místo agentů chodí se tu o nemožné pokoušejí kančí, srny a zajáci, kterým je potřeba občas pomoci na druhou stranu. Ovce naopak přemlouváme, aby zůstaly.

Je tu krásně, v zemském ráji na pohled. Přesto se všichni těší, jak vyrazí do dál a složí své znavené kosti na froté ručník zatížený vychlazenou plzní někde na Uvala Splitska. To je důkaz toho, že člověk chce vždycky to, co nemá, a nechce to, co má, a kouká být, co není, jak tomu v mnoha případech je.

Opalujte se jak pivovatí, pijte jen s Mírou, a po prázdninách na viděnou.

Onářej Klouček

ROZHOVOR DĚTÍ S KLUBÍKEM

Nejlepší práce na světě

ZÁKOLANSKÉ CENTRUM LZE V ODOPOLEDNÍCH HODINÁCH SNADNO ROZLIŠIT OD VĚTŠINY OBCÍ – JE PLNÉ DĚTI. A TO NEJEN TĚCH, KTERÉ PO ŠKOLE ČEKAJÍ NA NÁVSI NA AUTOBUS. DÍKY KLUBÍKU V BUDOVĚ OBECNÍHO ÚŘADU MŮŽEME DĚTI VIDĚT NA OBECNÍ ZAHRADĚ, V PARKU A V LÉTĚ NEJČASTĚJI U POTOKA. TRÁVÍ ZDE TOTIŽ VOLNÝ ČAS VÍCE NEŽ DVACET DĚTÍ ZE TŘETI AŽ PÁTÉ TŘÍDY ZÁKLADNÍ ŠKOLY. KROMĚ TOHO, ŽE KLUB USNADNÍ ŽIVOT RODIČŮM, NEŽ PŘIJOU Z PRÁCE, STMELUJE NEJMILADŠÍ GENERACI A V PODSTATĚ SUPLUJE TO, CO BYLO DŘÍVE ZCELA BĚŽNÉ – DĚTI SI PO ŠKOLE HRÁLY VENKU. DNES VEDOU KLUBÍK SIMONA FLORIANOVÁ (NA SNÍMKU VLEVO) A MARIA PIDRMANOVÁ (VPRAVO) A NA TO, CO JE NA JEJICH PRÁCI BAVÍ, SE PTALY SAMY DĚTI.

Sylva: Kdy vás napadlo jít do klubu a hlídat nás?

Simča: Já si myslím, že prvotní nápad byl asi před rokem, kdy jsme se dozvěděly, že se hledá někdo, kdo by klub vedl. Mému Alešovi byly tři měsíce a já jsem přemýšlela, jestli by to byl dobrý nápad, propojit mou mateřskou s prací v klubu. Poté, co jsem to promyslela, tak jsem šla za Mariou a s tou jsme se o tom pobavily.

Maria: Simča za mnou přišla a já jsem jí řekla, že klub vést nechci a poslala jsem ji domů. A pak přišla ještě několikrát a přemluvila mě. Dodneska jí to každý den připomínám.

Sylva: A proč?

Maria: Protože mě zlobíte a je to moc zodpovědnost. Starosti z klubu si nosím i domů, takže je to někdy těžké. Zároveň jsme si vás tak zamilovaly, že s tím neumíme skončit. Prostě jste nám přirostly k srdci.

Áňa: Co jste dělaly před klubem?

Simča: Já jsem studovala vysokou školu, kterou mám přerušenu a po mateřské možná navážu, studovala jsem archeologii.

Maria: Já jsem grafický designer. Tu prá-

ci dělám do dnes jak pro obec, tak pro své osobní klienty, je to můj přivýdělek. Také se aktivně věnuji keramice, což je moje naprostá vášně a chci v tom pokračovat dál.

Jiřík: Co tě motivovalo, abys dostala tuhle práci?

Simča: Největší motivací pro mě bylo něco dělat. Neuměla jsem si představit to, že budu na mateřské doma. Chtěla jsem být mezi lidmi a něco vytvářet,

hlavně nějak zapojit hlavu. Klub se naskytl jako nejlepší možnost. Dobře se to spojuje s tím, že stále mohu trávit čas se svým miminkem.

Mariánka: Kolik máte dětí?

Maria: Třicet.

Mariánka: Myslíš vlastních!

Maria: Tak tedy třicet tři. (smích) Já mám Luisu (6) a Magdalénku (3).

Simča: Já mám Aleše (1).

Sylva: Nebáli jste se, když máš Simčo malého Aleška a Marie ty máš Magdu a Luisu, že bysme si s nimi neuměly hrát? Nebo že bysme na ně byly zlí?

Maria: Bály, ale dopadlo to skvěle. Lépe, než jsme si myslely. Naše děti vás milují. Když Magdalénku v průběhu roku vzali do školky, tak tam nechtěla chodit, protože jí bylo líto, že není s vámi v klubu.

Simča: Já jsem vlastně měla i neměla strach. Úplně jsem nevěděla, do čeho jdu, protože Alešek je moje první dítě. Stala jsem se mámou a skoro současně s tím začala vést Klubík. A jsem za to ráda, protože jsem mohla vše přizpůsobit tomu, aby to fungovalo dohromady. Alešek tady vyrůstá a myslím si, že do života bude mít spoustu pevných vazeb s vámi všemi, protože pro něj jste jako jeho starší sourozenci.

Eda a Jiřík: Jak vás baví pracovat v klubu?

Simča: Mě to strašně baví. Víc, než jsem na začátku čekala. Zjistila jsem, že mě to v některých ohledech naplňuje mnohem více, než archeologie, kterou mám vystudovanou. Tam bych dělala v laboratoři, většinu času o samotě. Klubík je ale živý a mě nejvíce baví, že je každý den jiný. Vyhovuje mi to i časově s tím, že mám Aleška. Dopoledne se mu mohu věnovat a odpoledne se spolu vypravíme a on si

Pokračování na str. 2

může hrát s dětmi. Také mě bavila spousta aktivit, co jsme s dětmi v klubu dělaly. Bavil mě začátek podzimu, kdy jsme si na několik měsíců zvolily téma Harryho Pottera, děti se rozdělily do kolejí a bylo to vážně živo.

Maria: Někdy se mi to vůbec nelíbí a někdy se mi to líbí moc. Víc mě to baví, když je slunečno, protože děláme aktivity venku. Ale i ty těžší dny mě naplňují. Nevěnovala bych svůj čas něčemu, co by mě nebavilo. Někdy mě trápí, že se s vámi musím tolik

Páni kluci při důležitých aktivitách.

hádat. Často si také musíme vysvětlovat, proč se musíme vzájemně respektovat, a to bývá těžké. Ale když jste dobře naladěni, tak je to nejlepší práce na světě.

Eda: Myslíte si, že to baví i děti, který sem chodí?

Simča: Já doufám, že je to baví. Strašně doufám, že to, co tu děláme a čemu s Marií věnujeme čas, je něco, co naplňuje jak nás, tak děti, které sem chodí.

Maria: Já si myslím, že je to baví. Protože nám od otevření klubu odešly jen tři děti a ty důvody nebyly nutné, že by je to nebavilo, spíš to byly časové důvody, kvůli kroužkům, anebo finanční. Naopak se nám děti ještě hlásily dodatečně. Nestalo se to, co bylo zvykem dříve, že by počet dětí v průběhu školního roku klesal. Děti si od nás i vyžádaly příměstské tábory, které díky tomu v létě pořádáme.

Áňa: Proč jste tak legrační? (smích)

Simča: Myslí vizuálně, nebo chováním?

Áňa: Oboje dvoje. (smích)

Maria: Podle mě jsme legrační i kvůli tomu,

že vy nám k tomu dáváte prostor.

Simča: Hodně dělá i to, že se vzájemně doplňujeme, takže pokryjeme velké spektrum aktivit a činností. A taky jsme každá legrační v něčem jiném. Často si navzájem nepříjeme vůbec vtipné. (smích)

Mariánka: Kolik let tady ještě chcete strávit?

Maria: Na zeměkouli?

Mariánka: Ne, v klubu.

Maria: To si vůbec nedokážu naplánovat. Ale chceme tu být do té doby, dokud to místo budeme dělat lepším, ne horším.

Mariánka: Máte nějaké materiály pro budoucí třetí třídu? Někjaký program?

Simča: Já nic vymyšleného nemám dopředu. Ráda bych to udělala podobně jako tento školní rok. Až poznáme děti, které k nám do klubu budou chodit, tak si odhlásíme nějaké téma měsíce, jako jsme to dělaly s vámi tento rok. Mám radši, když si program vymyslíme společně tak, aby všechny zajímal a hlavně bavil.

Maria: Snažíme se celou dobu Klubík vést tady tím způsobem. Děti samy rozhodují o tom, jaký bude průběh jejich života v Klubíku. Více se teď zaměřujeme na to, abychom upevnily pravidla a chod v Klubíku, ať se můžeme vyhnout nedorozumění. Bude to pro nás, děti i rodiče srozumitelnější.

Dámy holky při neméně důležitých aktivitách.

Helena: Měly jste ve škole nějaké poznámky? A jaké?

Maria: Měly a hodně. Ale to se asi nesmí říkat.

Simča: Já jsem měla na základce kolem 7. nebo 8. třídy ředitelskou důtku a samé jedničky k tomu.

Mariánka: Čím vás nejvíc štve?

Simča: Poslední dobou mě nejvíc štve tím, když nesníte oběd ve škole, a pak chcete sníst čtyřicet svačin najednou. (smích)

Maria: Mě nejvíce štve lidi. Pro to nemám absolutně žádná pochopení a ubližuje mi to psychicky i fyzicky. Doufala jsem, že už jsme tuto fázi společně vyřešily. Lež ale opravdu nezvládám.

Mariánka: A inspirujete se někde?

Simča: Nejvíce čerpáme z dětí. Tento školní rok jsme nechaly běžet naprosto organicky. Neměly jsme připravený žádný program předem. Neměly jsme ani velkou představu o tom, co v klubu bude povoleno, nebo zakázáno. Teď jsme s dětmi prožily deset měsíců. Nyní teprve Klubíku dáváme nějakou formu.

Bibi: Je to těžké dělat pravidla?

Maria: Je i není. Ta potřeba vznikla hlavně z toho, že je mnoho věcí mezi námi a rodiči nevyvoleno. Je to především naše chyba a chtěly bychom na tom do příštího roku zapracovat. Prvně jsme věřily v to, že není potřebaepisovat pravidla, a že budeme schopné si s dětmi všechno říct. S dětmi si pravidla sepíšeme a pro rodiče jsme vytvořily webové stránky, kde najdou všechny potřebné informace.

Hugo: Webové stránky? Co na nich je?

A proč jste je vytvořily?

Simča: Webové stránky vznikly nedávno. Cesta k nim je dobře zapamatovatelná – klubikzakolany.cz. Slouží hlavně proto, aby se každý mohl jednoduše dostat ke všem informacím ohledně fungování Klubíku ve školním roce i o letních prázdninách. Rodiče si tam mohou stáhnout příhlášky a jednoduše se s námi spojit.

Sylva: Když jste sem začaly chodit, nepřišlo vám to třeba ze začátku tady divný a hnusný?

Simča: Jelikož jsme se k vedení klubu přihlásily před letními prázdninami, tak jsme měly dost času si prostor dle sebe upravit. Od obce jsme měly volnou ruku a klub vedeme jenom my dvě, takže cokoli nás napadne, můžeme zrealizovat. Měly jsme čas si prostor udělat takový, abychom se v něm cítily dobře. V září do prostoru přišly děti a oživilo ho. Hned první týden většinu nábytku přestavěly, ale za to jsme byly rády. Víc se to hodilo k činnostem a aktivitám, které tu s námi chtěly dělat. Častokrát úpravy dětí byly lepší než ty, které napadly nás dvě.

Když venku prší, výtvarná dílna přijde vhod.

Sylva: Jaké úpravy konkrétně?

Maria: Vlastně všechny. Jsem ráda, že ten prostor je interaktivní a že ho děti utváří podle sebe. Tahle parta je akční a hodně hýbe prostorem v klubu. Často vytáhneme všechny zíněnky a matrace, na které potom skácame. Během jedné návštěvy jsme zase přestavěly všechny nábytek uvnitř klubovny. Každý den odcházíme s tím, že se o prostor Klubíku musíme postarat samy. A musím říct, že to funguje skvěle.

Áňa: Jaký předmět vás nejvíc bavil ve škole?

Simča: Mě na základce nejvíce bavila matematika. Na střední škole jsem si našla lásku k dějepisu, právě kvůli učitel, který historii uměl vyučovat – na základní škole to byl ale můj nejmilý oblíbený předmět. Vim tedy, že to, co te zajímá a baví, se pojí s tím, kdo a jak ti ty dané věci předává.

Maria: Mě nejvíc bavila matematika, dějiny umění a výtvarná výchova, kterou jsem potom šla studovat na střední škole, a proto jsem se stala grafikem.

Áňa: A jaký předmět tě bavil nejméně?

Maria: Jakýkoli, kde byl špatný pan učitel. To dokáže ovlivnit i milovaný předmět.

Simča: Moje odpověď je úplně jednoduchá, protože Maria často prohlašuje jednu pravdu a tou je, že jsem šprt. Já jsem celou základní i střední školu měla velký odpor ke všem výchovám – tělesné, hudební i výtvarné. Vadilo mi, že se v nich nedozvím žádné zajímavé věci. (smích)

Děkujeme všem za rozhovor. A za metodickou pomoc děkujeme Sandře Bejšákové!

ZPRÁVIČKY Z VAŠÍ ŠKOLKY A ŠKOLY POD BUDČÍ

Velmi nás potěšil krásný úspěch žáků 2. a 3. ročníku v soutěži Matematický KLOKAN. Žakyně Anna Titěrová a Josefína Kubičková ze třídy pana učitele Adama Janouška se umístily na 1. místě v celostátním měřítku s plným počtem bodů v kategorii CVRČEK. Vilem Kubiska ze 2. ročníku ze třídy pana učitele Petra Kalenského, Josefína Jirsová a Aneta Krškošková ze 3. ročníku na 2. a 3. místě v krajském kole. Všem našim nejlepším řešitelům blahopřejeme, děkujeme za reprezentaci naší školy a učitelům za výbornou přípravu.

Týden od 19. do 23. května strávily všechny třídy na ozdravném pobytě v přírodě v Blatné. Děti navštívily krásné historické město Písek, hrad Zvíkov a zámek Blatná.

Všechny třídy zavítaly na projektové dny do Otevřeného mlýna v Kačici. 4. a 5. ročník na únikovou hru Vesmírné probuzení – Cesta domů a nová přátelství. Žáci se probouzí ve vesmíru a jsou ztraceni na neznámé planetě Xylar. Jejich raketa je nefunkční a jejich jedinou touhou je dostat se zpět na milovanou Zemi. Ale jak?

V této hře se žáci vydali na dobrodružnou cestu, během které sestavovali novou raketu, luštili kódy, překonávali nástrahy neznámého prostředí, spolupracovali s posádkou a poznávali krásy i nebezpečí vesmíru. Když se jim podařilo poradit si se všemi vesmírnými úkoly, dostali se zpět na planetu Zemi a přivítali si s sebou i nového kamaráda – mimozemšťana.

V úterý 3. června zavítalo do hodiny anglického jazyka ve 4. a 5. ročníku Chai z Izraele, který se chystá do armády. Jeho jméno znamená „život“. Ukázal dětem, jak se jeho jméno píše v hebrejštině a naučil žáky stejnojmennou píseň. Děti se ho snažily naučit „Skákal pes“. Povídali jsme si o symbolech (i v Izraeli mají lva), zkusili hebrejské fráze a objevili, co je to kipa. Někteří žáci s ním hovořili o válce a těžkých chvílích, které tam děti prožívají.

U zápisu do mateřské školy jsme uvítali 30 dětí. Nově nám od září nastoupí 7. V prvním ročníku školního roku 2025/2026 máme zapsáno 19 žáků.

Sport a pomoc dobré věci. To je myšlenka Běhu pro Paměť národa, kterého se letos účastnila i naše obecná škola. Organizace Paměť národa vypráví příběhy statečných lidí 20. a 21. století. Sponzoři zaplatí organizaci 1 Kč za uběhnutý kilometr. Získají se tak finance na natáčení zajímavých dokumentů, děti si zároveň zvýší svoji fyzickou kondici a získají dobrý pocit z pomoci správné věci. Letos běžela druhá a pátá třída, žáci uběhli 59 km. Vydělaných 59 Kč se zdá málo, řeknete si - kapka v moři. Ale bez kapek by nevzniklo moře! A jak pravi klasik - nemusí pršet, hlavně když kape... Petr Kalenský

Letošní školní voda proběhla na horním toku řeky Moravy. Podle předpovědi mělo pršet, ale neexistuje špatné počasí, pouze špatně nastavený vodák. Účast nebyla hojná, v neděli měly padat traťky. Ale já osobně jsem šdný traťkař a tu děti nezahládl... Všichni jsme si to užili, řeka tekla díky deseti rychlým. Doplnili jsme plni zážitků a to jsme těšime na další výpravu. Petr Kalenský

seň. Děti se ho snažily naučit „Skákal pes“. Povídali jsme si o symbolech (i v Izraeli mají lva), zkusili hebrejské fráze a objevili, co je to kipa. Někteří žáci s ním hovořili o válce a těžkých chvílích, které tam děti prožívají.

U zápisu do mateřské školy jsme uvítali 30 dětí. Nově nám od září nastoupí 7. V prvním ročníku školního roku 2025/2026 máme zapsáno 19 žáků.

Dnes 15.5.2025 do naší školy zavítali mistr Evropy v yoyování a youtuber Tomáš Bubák a jeho kamarád, kteří nám přišli ukázat triky s yoyem a něco nás naučit. Udělali soutěž kde se ptali na otázky o yoyo a poslední kolo bylo o tom kdo roztočí yoyo na co nejdelší dobu ve kterém vyhrál Matyáš Matouš. Na konci udělali pártriků s yoyem, které mě nadchly a pak jsme si s nimi mohli udělat potku a to byl konec.

Ve čtvrtek 12. června měli děti i dospělí možnost vidět představení Smolíček Pachelček v originálním zpracování školního Dramatického kroužku. Naši malí herci a herečky se spolupodíleli na scénáři, takže o úplně klasickou pohádku nešlo. Kdo představení viděl, tak už ví, jak řešit zahradní škůdce a kam mizí krctci. Na představení plně vtipných hlásek, hudby a skvělých herečkových výkonů se již tradičně přišly podívat i zákolanské seniorky. A už teď spráždíme plány, o čem budeme hrát příští rok. Kateřina Kořínková

Máme za sebou první ročník zákolanského Vitání jara. Průvod vedený dětmi ze ZŠ a MŠ Pod Budčí, kterého se účastnili rodiče, prarodiče, mistři i přespolní, se vydal za zpěvu písní od školy směrem k Záplavce. Tam jsme se společně rozloučili se zimou, zapálili Moranu a hodili ji do vln zákolanského potoka. Děti během výtvarných workshopů v rámci Klubíku a školní družiny pod vedením Petry Tůmové, Marie Pádrmanové, Katky Kořínkové a Hanky Vašátkové moranu i létečka vyrobily. A zpěvem a tancem sbor školních dětí pod vedením Antonie Hlavíčkové ze Sdružení Rostock přichod jara završil. Nechyběly jarní dobroty ozdobené společně nasbíranými čerstvými bylinkami ze zákolanských strání během naučné procházky s Pavlou Pazderovou Merlinovou. Akci uspořádal kulturní spolek Dalibor spolu s obcí Zákolana a finančně podpořila ZŠ a MŠ Pod Budčí.

NAŠE ŠKOLA V PŘÍRODĚ

Bydli jsme v rekreačním středisku Radost. První den nás trochu ohromil stav pokojů. Po ubytování jsme šli na procházku, kde jsme našli čerstvé vyhláhlá ptáčátka. Druhý den jsme jeli na hrad Zvíkov, byli tam krásné výhledy na Orlik. Odpoledne jsme jeli do Písku. Dali jsme si zmrzlinu a prohlíželi jsme si pískové sochy. A večer jsme se koukali na hokej. Třetí den jsme celý den připravovali bojovku a byl to pro nás velký stres. Čtvrtý den jsme šli na výlet do Blatné, tam jsme byli na výstavě lega, krmili jsme dančky a v kavárně si dali horkou čokoládu. Večer byl táborák a dělali pneumatikové závody. Pátý den jsme už jeli domů.

ŠKOLA V PŘÍRODĚ
Štěpánka Majrlichová
Pěkně nám to začíná, rozbila se mašina. Když konečně vyrazíme, pro batoh se navracíme.

Prohibáme celou školu nahoru a zase dolů. Už nadávám v jednom kuse, batoh leží v autobuse.

Ach ta škola v přírodě všechno je tu v pohodě. Cesta lesem trnitá. Před námi tu naposledy pochozoval husita.

20 km nebo 5 To přece není velká změna. Takže vracíme se zpět, změna trasy vyhrazena.

Prší, prší, jen se leje, Petr ten se tomu směje. Černé mraky bez slunce a do Blatné dorazíme jak sedláci od Chlumu.

V pokojích je příjemných 15 stupňů tepla. Chci se ohřát ve sprše, neteče však teplá.

A v bazénu vody louže, sinicím se daří, hršíte po slejváku, tak aspoň dobře vaří.

Autobusem cesta domů v koloně půl hodiny, je to zárazek a u dětí nepobíhají se jediní.

Usnula jsem vždy po slovech, že tam budu za chvíli. Přesto mají míli díky za královnu večírku.

Klubíkova historie

S nápadem vytvořit neformální dětskou skupinu pro zákolanské děti přišla v roce 2011 Zuzka Kočířová. Do Zákolan, resp. do Kovář přijela z rodné Moravy jako asistentka postižené Andulky a brzy se zde doslova zabydlela. Odpolední volnočasový kroužek probíhal tehdy každý pátek v prostorách školy, která měla díky malému počtu žáků dostatek volného prostoru.

Klubík 2016 ve verzi Budánek, aneb útočiště novopečených maminek.

(OPZ) se od roku 2016 podařilo klub pod názvem Děti in akci finančně podpořit. Mohli jsme tak nabídnout rodičům každodenní odpolední program pro děti, které se již nevešly do družiny, a zároveň zaměstnat několik maminek, které o děti pečovaly. Klub tak pod vedením Zuzky, která se mezitím stala dvojnásobnou maminkou, fungoval až do prosince roku 2022. Mezi tím se rozšířil o další bývalý

Domeček se dětem otevřel později.

sklad, tzv. domeček, který díky půdní vestavbě slouží dětem především v deštivém počasí, ale i jako sklad výtvarných pomůcek, sportovního vybavení apod.

V roce 2023 vyvstala otázka, jak dál. V rámci dotace z OPZ jsme upřednostnili seniory, jejichž život v obci by bez terénní pracovnice byl už dnes také jen těžko myslitelný a o dva programy najednou žádat nešlo. A tak si rodiče museli poradit sami. Po vzájemné dohodě se začali podílet na financování klubu formou měsíčních příspěvků a ty maminky, které byly právě na rodičovské dovolené, se střídaly v pozici vychovatelek. Přes počáteční obavy tento model funguje do dnes a Maria a Simča jsou dalšími v dlouhé řadě maminek, které v Klubíku děti nejen hliďají, ale nabízejí jim skvělý program a volnočasové aktivity. A o tom, že to dělají dobře, svědčí mimo jiné tři naplněné turnusy prázdninových příměstských táborů.

Prostory Klubíku naplněné k prasknutí (rok 2014).

Ať se děti sami podílí na své klubovně (rok 2013).

Zuzana Kočířová

V roce 2012 zakoupila obec budovu čp. 55, kde do té doby sídlil Obecní úřad v nájmě. V rámci plánované rekonstrukce chátrající budovy se nabízelo opravit také neutešené přizemní prostory bývalého skladu. A protože děti ve vesnici utěšeně přibývalo, padlo rozhodnutí věnovat tento prostor právě jim. Tento záměr podpořili tehdejší rodiče nejen slovy, ale zapojením se do brigád na vybavení interiéru a zúšlechtnění zahrady. Klubovnu pak využívaly školní děti v odpoledních hodinách, ale využití bylo poměrně široké - dopoledne se zde v Budánku scházely maminky předškolních dětí, pořádali jsme zde různé schůzky, tvořivé dílny, a nakonec se zde i vařily Zákolanské polívky. Vznikl tak multifunkční prostor, kterým je klubovna do dnes.

Zvyšující se zájem, a především výrazný nárůst žáků v zákolanské škole, nás přiměly řešit dětský klub systémově. A díky dotacím Operačního programu zaměstnanost